

ECZACININ YABANCILAŞMASI*

*Işık Boyacıgiller***

"İnsan köleliğinin farkına vardığı
ölçüde özgürdür" Spinoza

Özgür insan, kişi olmuş insandır. Özgür toplum da, bireyleri kişiler olan toplum. Bu ne demektir ve nasıl sağlanacaktır. Özgürlük sorununa çözümleyici bir yaklaşımın düğüm noktası buradadır. Bu bizi, çağımız insan felsefesinin ve çağdaş hümanizmin anahtar kavramı üzerinde düşünmeye yöneltmektedir. Bu kavram "YABANCILAŞMA KAVRAMIDIR", Özgürlük ve yabancılaşma olgularını birbiriyle olan diyalektik ilişkileri içinde ele almak; yirminci yüzyıl düşüncesinde insan ve değer sorunlarına ayağı yere basan, pratikte temellendirilebilen çözüm olanakları önerebilmemizi sağlar (1).

YABANCILAŞMA (ALIENATION, ANOMIE) KAVRAMI

Alienation sözcüğü, Türkçe'de yabancılaşma sözcüğü ile karşılanıyor. 14. yüzyıldan bu yana kullanılan bir sözcük. Elbette altı yüzyıl içinde anlamında önemli değişimler olmuş. Eski kullanılışı daha çok dinsel anlamı. Tanrı ile ilişkilerin kopması ya da koparılması anlamına geliyor. 15. yüzyılda ise herhangi bir şeyin iyeliğinin el değiştirmesi, özellikle hakların, mülkün ya da paranın birinden ötekine geçmesi, geçirilmesini anlatmak için kullanılmaya başlanıyor. Ama daha çok, anılan eylemdeki olumsuzluğu dile getiren bir kavram. Hukuk diliyle söylenirse "Haksız iktisabı" anlatan bir kavram olarak kullanılıyor (2).

Bugünkü anlamıyla "yabancılaşma, etkili ve egemen dış etmenlerin (ekonomik, toplumsal ya da kültürel) etkisiyle, kişinin insanı bütünlüğünde bir bölünme hatta parçalanma meydana gelmesi demektir. İnsanın kendine ait değerlerden, yani kendi öz değerlerinden kopması, insan olmanın olanaklarını kullanmakta yetersiz kalması, kendisinin yönetmesi gereken şeylerin, kendisini yönetmesine boyun eğmesi, bu parçalanmanın sonuçlarıdır. Yabancılaşmaya uğrayan kişi; şu ya da bu yöndeki üreticiliğinde, yaratıcılığında, değerlendiriciliğinde, olanakları kendi dışındaki koşullarla kısıtlandırılmış kişidir. İnsanın emeğinin, insan düşüncesinin ve özetle her türlü insan etkinliğinin ürünleri dondurulup putlaştırıldığında, yaşamayan, soyut bir mutlak güç haline gelerek, insanı koşullandırmaya, parmağında oynatmaya başladığında, o insanın sınıfı, dünya görüşü ne olursa olsun yabancılaşma tehlikesinin çanları çalmaya başlamış demektir." (3)

* Bu Tebliğ I. Türkiye Eczacılık Kongresi 1980/Ankara, sırasında verilmiştir.

**EDAK Yönetim Kurulu Başkanı

"İnsan kendi doğasını kendi yapar. Ama insan kendi doğasını bir nesnelleştirme süreciyle yapmaktadır. Bu süreç, emeğin tarihi; insanın dünyasını yaratarak kendini yarattığı emeğin tarihidir. Ancak sınıflı toplumda insan kendi yaptığı temel doğasından koparılmıştır. İş bölümü, özel mülkiyet, her ikisine de kapital tarafından el konulmasını izleyerek, işçinin hem üretkenliğini, hem de kendi üretken eylemde bulunma duygusunu yitirmesine yol açan kapitalist üretim tarzı, insanın doğasından koparılmasındaki belirli etmenlerdir. Böylece insanın yaptığı dünya, onun karşısına bir yabancı gibi, bir düşman gibi çıkmakta, insanın gücünü transfer ettiği, onun çok üstünde güç kullanmaktadır, Marx'a göre. (4)

Terimin bir öteki çağdaş anlamı ve yaygın kullanımı ruhbilim kökenli: bir kimsenin en derin özduyuları ve özgereksinimleriyle bağlantısını yitirmesi (5). M. Seeman 1959 yılında yayınlanan bir yazısında, kavramın anlamını beş açıklama altında topluyordu (6) :

1. Erksizlik: İçerisinde yaşanan toplumu etkilemede yetersizlik, ya da yetersizlik duygusu taşımak.
2. Anlamsızlık: Yönetme ve inanç yolları eksikliği duygusu.
3. Normsuzluk: Benimsenmiş ereklelere ulaşmakta yasal olmayan araçların gerektiği duygusu.
4. Yalıtım: Belirlenmiş normlara ve ereklelere yabancılaşma.
5. Özyabancılaşma: Gerçek doyum sağlayıcı eylemler bulmakta yetersizlik.

Görüldüğü gibi kapsamına çok geniş kavramları alan yabancılaşmanın türlü görünüşleri vardır. Bunlardan "ekonomik yabancılaşma", "kültürel yabancılaşma", "ahlaki (moral) yabancılaşma" konumuzun bütünü içinde yer alacaktır. Ancak konunun ekonomik yönünü incelerken eczacının ilaçla ilişkileri "meta fetişizmi" kavramı önde tutularak anlatılmaya çalışılmıştır*

AHLAKI, TOPLUMSAL, KÜLTÜREL YABANCILAŞMA

Bir mesleği seçmede ve tanımlamadaki yaklaşım, o mesleğin "Toplumsal statü'süne" göre oluşmaktadır. Toplumsal statüyü sağlayan ögeler ise "Moral" ve "Ekonomik" değerler olarak ortaya çıkar.

Eczacı olma isteği daha eskilerde Moral ögeyi önde tutmaktaydı. Eczacı yüksek eğitilmiş, ama kolay ilişki kurulan, görülen, tanınan, saygınlığı olan, mesleğinin sıhri değerini emeğinin ürünleri ile yansıtan, emeğinin ürünü olan ilacın ise 'kullanım değeri', 'değişim değerinden' çok önde gelen yani ilacının bedeli para ile ödendiğinde bile borçlu kahnan bir kişidir.

Türkiye'nin devletçi kapalı ekonomiyi terkederek dışa bağlı kapitalist modeli benimsemesine kadar "Moral" öge'nin önde geldiği söylenebilir. Kapitalist modelin seçimi ile birlikte "Ekonomik" öge'nin de giderek öne çıkmaya başladığı hatta hakim olduğu gözlenmektedir. Eczacı, mal-mülk sahibi, tüketme ve yaşama standardı yüksek, özellikle küçük ölçekli yerleşim yerlerinde ekonomik durumunun da yardımıyla saygınlığı olan kişi olarak toplumsal statü sahibidir.

Bu iki öge "Eczacı" olma talebini artırıyor. Eczacılık fakültesine giren genç kendisini oraya yönlendiren dürtülerin etkisi ile, toplumsal iş bölümü içinde kendisini yararlı kılacak, gerek moral, gerekse

de ekonomik motivasyonuna yanıt verecek bir eğitim beklentisi içine giriyor. Oysa eğitim adına verilen, toplumsal iş bölümü içinde eczacıyı tanımlamaktan çok uzak. Birbirinden kopuk, birbirini tamamlayan, entegrasyonu sağlanamamış dersler ve pratiklerle eğitim bir tür "salonda at yarışı oyunu" ya da "engelli koşuya" dönüşüyor. Öğrenci de bu engelleri oyunun kuralları içinde gerek ezberleyerek, gerekse hileler bularak aşmayı benimsiyor. Bunun doğal sonucu olarak da eğitime güvenini yitiriyor, soyutlanıyor. İnsan eliyle üretilmiş, düzenlenmiş eğitimin, insanın karşısına düşman gibi çıkışı bir açmaza dönüşüyor. Bu açmaz ise yabancılaşma olarak isimlendiriliyor.

Yabancılaşma bu andan itibaren eczacının peşini bırakmayacaktır. Bir yandan yaşadığı toplumun yapısından kaynaklanan yabancılaşmayı herkesle paylaşırken mesleğinin buna eklediği yabancılaşmaları da taşıyacaktır. Eğitim kurumunun sayılan özellikleri sonucu, eczacı toplumsal işbölümü içindeki görevini yerine getirmekten çok uzak, bu görevlere uyumu sağlanamamış, pahalı bir insan gücü olarak ortaya çıkıyor.

1950'lerden sonra benimsenen zaman zaman "tüketim toplumu" olarak da isimlendirilen, özde ileri kapitalist ülke insanı gibi yaşama ve tüketme alışkanlıklarına sahip olma eğilimini Türk toplumunun insanın değer yargısı haline getirme çabası, 1970'lerde gerçekleşmeye başlıyor. Bu dönemden sonra toplumdaki bireyleri yönlendiren ana öge daha lüks tüketim malına sahip olmak ve tüketme şeklinde kendisini gösteriyor. Toplumsal gerçeği ve gereksinimleri dışlayan bu eğilim, doğal olarak bireyci çıkış ve sorumsuzluklara kapı açıyor ve ona önayak oluyor.

Kapitalist toplumun bireyler üzerine en büyük yıkımı da budur; bireycilik ve toplumdaki bireyler üzerine "sorumsuzluk", "mevcut düzeni sürdürmek, evrim'in karşısına çıkmak isteyenlerin en korktukları duygu, en korktukları ahlak ilkesi sorumluluktur. Bir insanın evrenin her noktasından, her olayından, her kişisinden sorumlu olabileceği düşüncesini bir türlü anlamazlar, anlamak istemezler. (Her koyun kendi bacağından asılır, gemisini kurtaran kaptandır, bal tutan parmağını yalar...) türlü gerçek ahlaksızlık ilkeleri, bu korku ve anlayışsızlığın ürünleri olarak, yansıtılmak istenir. Sorumluluk duygusunun, fazla düşünmenin, herşeye burnunu sokmanın sakıncaları gözdağları verilerek ortaya konur, bireyselliğin erdemleri çeşitli yollardan halklara anlatılmaya çalışılır. Bu düşünce, günümüzde Amerika Birleşik Devletleri'nde ve diğer sınıflı toplumlarda, Taylorizm doktrini ile doruğuna çıkmıştır. Düşüncenin üretimi azalttığına inanan egemen çevreler, üretimi arttırmak için Taylor'un korkunç önerilerini benimsemişler ve yıllardan beri her yerde özellikle işyerlerinde, fabrikalarda kitlelere uygulamaya başlamışlardır.

Taylor işçilere, halklara (düşünce elle yapılan işin gücünü azaltır bundan dolayı size düşünmeyi yasak ediyorum) bu düzende (düşünceleri için başkalarına para verilmektedir, yani onlar sizin yerinize düşünmektedirler) diye seslenmektedir. Bu dehşet verici öneriler bütün çalışanlara, kitlelere yansıtılmakta halklar sürekli bir biçimde düşünceden yalıtılmaya çalışılmaktadırlar. Sınıflı toplumlarda bu düzenlerin temel sorunu, düşünceden yoksun, dışardan önerilmiş, basit refleksif hareketleri kendi orijinal davranışları sanarak, sorumsuz-kuşksuz bir yaşantıyı gerçek insan yaşamının yerine koyabilecek yeni bir insan'lık türü oluşturabilmektir. Beyinden ve sorumlu-

luk duygusundan arındırılmış, makinanın sorumsuz bir parçacığı haline gelmiş, yeni bir insan'cık türü.

Bilindiği gibi, üretim tüketimde sorumluluğu içermeyen davranışlar yabancılaşmayı koşullar. Bunun sonucu olarak da bu tür düzenlerde, insanların ürettikleri ürünler, insanın karşısına bağımsız kuvvetler gibi çıkmaktadırlar (7).

Bu aşamada "ürettiği mal türü" ile "tüketme gösterdiği mal türü" arasındaki nitelik farkı Türkiye insanının bu gününü ve yarını belirliyor. Yanlış ve kötü beslenen, temel gereksinimlerini üretemeyen bir toplum, özellikle dayanıklı tüketim mallarına ileri kapitalist bir ülkenin tüketim alışkanlıklarına şartlandırılıyor. Sonuçta petrol dışalımını tüm dışatımı tarafından karşılanamıyor, ilaç hammaddesi dışalımını tüm dışalım içinde çok önemsiz bir oran tutmasına karşın gerektiği ölçüde yapılamıyor. Ülkenin en önemli sorunu döviz; döviz sağlamanın en önemli kaynağı tarımsal dışatım; tarımsal üretimi arttırmanın en önemli koşulu kimyasal gübre olmasına karşın, gübrenin üretilmesinde en önemli öğelerin dışalım yapılamıyor. Böylesine bir kısır döngü Türk toplumunu geri kalmış, "Kapitalist toplumlardaki bireylerin davranış ve tüketim alışkanlıklarına özendiren, kaynaklarının kullanımını ve teknolojisini geliştirememiş bir toplum olarak tanımlayabilmemize olanak sağlamaktadır. Bu yüzden, kapitalist ülkelerin fertlerinin genel özelliği olan bireyselliği, kişisel kurtuluşu toplumsal kurtuluşa yeğleme eğilimini Türk toplumunda yerleşik değer yargısı olarak görmek bizi şaşırtmamalıdır. Eczacılık mesleğine "yabancılaşma" açısından yaklaşırken; eczacıyı hangi ortam ve çevre içinde ne gibi etkilerde bulacağımızı bilmemizde yarar vardır.

....
"insan bilincinin ve davranışlarının tarihi, sanayinin tarihi içinde incelenir" (8)

Hastalıkları iyi etme insanlığın ortaya çıkıp, bugünkü insana ulaşacak evrimi başlangıcından beri insanların başlıca uğraşlarından-
dır. Hastalıklara karşı önceleri bir takım metafizik güçler kullanılmak istenmişse de bunun yararsızlığı bilimlerin ilerleme ve insanlığın gelişme süreciyle ortaya çıkmıştır. Çağlarının aydınlarından sayılabilecek olan din adamları aracılığı ile "amprik" tedavi yöntemlerinin gelişmesi, tıp hizmetlerinin tanrısal ve sihirli özelliğinin tortularını bugüne dek getirmiştir. Süreç içinde "tam" ve "ilacın hazırlanması" görevlerinin birbirinden ayrılarak bir işbölümü oluşmuş, bu işbölümü günümüz. "hekim" ve "eczacı" olarak yansımıştır.

İlacın iyi edici niteliği, onu üreten eczacıyı da saygın bir konuma oturtmuştur. Ancak toplumların evrimi içinde kapitalizmin tarih sahnesinde yükselmesi bu konuda da yeni gelişmeleri başlatacaktır.

"Kapitalizm kâr için üretime dayanır. Kapitalist hangi alana yatırım yapacağını saptarken elde edebileceği kârı kistas olarak kullanır," (9) Bu hayati değeri ve önemi olan ilaç için bile böyledir. Bu sistemde ilaç bir "mal", bir "meta"dır. Meta (marchandise), piyasa için, yani satılmak için üretilen mallara verilen addır. Öyleyse kapitalist üretim bir meta üretimidir (10).

Malların iki tür değeri vardır: Değişim değeri, kullanım değeri. Değişim değeri o mala harcanan emeğin bir başka malın üretilmesine harcanan emek miktarına orandır. Daha açık olarak o malla diğer bir maldan kaç tane alabileceğimizi belirler ki bu artık "para"

ile ifade edilmektedir. Kullanım değeri ise malın "belli bir insani ihtiyacı tatmin edebilme özelliği, yararlılığıdır" (10). İlacın ise kullanım değeri, değişim değerinin çok üzerinde bir ölçüttür. Zira ilaç yaşamayı yani tüm değerlerin algılanabilmesini sağlayan, onları var edebilme özelliğinde olan bir araçtır. Onun bu özelliğidir ki var olan tüm değerleri sermayeye dönüştürmek isteyen kapitalizm ilacı da kullanmaktan geri durmaz. Onu kullanırken de ilacın şu özelliklerini kendince değerlendirir:

"1. İlaça olan tüketici talebinin elastikiyeti sıfırdır. Yani ilaç fiyatlarında meydana gelen bir artış; ilaç talebini azaltmaz. Çünkü ilaç, herhangi bir başka malla ikame edilemez.

2. İlaç, tüketicinin piyasada en az bilgi sahibi olduğu mallardan birisidir. İlaç alımında tüketicinin özgür seçimi hiçbir zaman sözkonusu olamaz.

3. İlaç sanayii ağır sanayi değildir. Kuruluşu kolaydır, büyük çaplı yatırımlar ve uzun zamanı gerektirmez.

4. İlaç hammaddelerinin az yer tutmaları nedeniyle nakilleri kolay ve navlun ücretleri düşüktür. Ayrıca bir çok ülke ilaç hammaddeleri ithalata gümrük kolaylıkları ve öncelikler tanımaktadır (12).

Kapitalist sanayi sermayesi bu olanakları kullanarak, sınıai üretimin üstünlüklerini de bunlara katarak eczane laboratuvarı ölçeğindeki ilaç üretimine sahip çıkmakta güçlük çekmiyor. "Yine bu nedenlerdir ki, ilaç sanayii çok uluslu tekellerin ilk ortaya çıktığı üretim dallarından biri olmuştur." (13)

META FETİŞİZMİ YA DA EKONOMİK YABANCILAŞMAYA DOĞRU

Bugünkü ortamda yaşamını tekellerin ürünü olan "malı" yani "ilacı" satarak sürdüren, çok satarak yaşam standartını daha ileriye ulaştıracağını uman eczacıyı kapitalizmin ileri aşaması olan emperyalizm ürün ve silahlı çokuluslu tekellerle direkt ilişki içinde yabancılaşma olgusunun odağında görmek yadırganmaz.

Eczacı eczanesinin laboratuvarında ürettiği ilacın gelişme süreci içinde sınıai bir ürün olması ile üretimden soyutlanmış ve en önemli yeteneği elinden alınarak geleneksel ürününe yabancılaşmıştır. İlacın sınıai üretime geçmesiyle, kendi doğal ürününe üretici olarak değil dağıtıcı olarak sahip olması, eczacının yabancılaşmasının bir aşamasıdır. Öyle ki toplumsal işbölümü içinde yerini alırken adını, "ecza" yani "ilaç"tan alan kişi, onun sınıai bir ürün, meta olması ile yaşama koşullarının ve olanaklarının ilaç üreticileri, yani tekeller tarafından belirlenmesi olgusu ile karşı karşıya kalır. Eskiden ürettiği ve sayesinde statü edindiği mal, onun düşmanı olarak karşısına çıkar, bu da bir yabancılaşmadır.

Eczacının üreticilikten çıkıp dağıtıcı rolünü üstlenmesiyle toplumsal işbölümü içindeki yeri artık değişmiştir. Çünkü kendisine statü kazandıran ürününe aracılık etmektedir.

Plansız eğitim politikası sonucunda eczacı sayısı artmış, bu artışla da onu mesleğe özendiren "moral" ve "ekonomik" öğelere sahip olması ve toplumda bir statü edinmesi de zorlaşmıştır. "Moral" öge, eczacının ilaç üretimini elinden kaçırmayla tamamen ortadan kalkmış, geriye bir tek "ekonomik" öge kalmıştır. Bu ise onun kapitalist düzenin kurallarına uymasına ve gereklerini yerine getirmesine bağlıdır, oysa "moral" ögeyi terketmemekte direnen eczacı,

ekonomik kazanımları kendisine öncmlü bir kaygı edinse bile bununla doyum sağlayamamaktadır. Kendisini sıradan bir ticaret erbabı olarak görmemekte ve zaten toplum da buna izin vermemektedir. Ancak kendisini yeniden üretimde de örgütleymeyen eczacı, kapitalist sistemin getirdiği sonuçlara teslim olmak zorundadır. Bu ise onu meta fetişizmine kadar götürür.

"İlaç" artık sahrü değeri olan ve tek kişinin bilgi ve becerisinin "zenaatkarca" ürünü olmaktan çıkmış, yoğun işbölümüne dayanan kapitalist üretimin piyasaya satılmak için ürettiği bir mal yani "meta" karakteri kazanmıştır. Bu metanın satıcısı olan eczacı için ilaç sadece bir "değişim değeridir" başka bir şey değildir. Oysa ki alıcı onu sadece kullanım değeri için satın alır. (14)

"Metalar kullanım değeri olarak herseyden önce, birbirinden farklı niteliklerdir; değişim değeri olarak ise ancak birbirinden farklı nicelikler olabilirler. (15)

İlacı araç olarak kullanarak toplumsal işbölümü içinde bir statüye sahip olma amacı ile yola çıkan eczacı, sonuçta ilacı değişim değeri ile yani "para ile eşdeğerli" kılmak zorundadır. Giderek ilacın değişim değerinden başka değerinin deşmayışı, araç olarak ortaya çıkan ilacın amaç haline gelmesi sonucunu getirir. Bu ise meta fetişizminin açık bir örneğidir.

"Rasyonel değer yargılarının ve araçların amaçlara tabi kılınması gereğinin temel ilkelerinden bir; sadece İNSANLARIN AMAÇ sayılması ve başka HERŞEYİN birer ARAÇ sayılmasıdır. İnsanların türlü biraraya gelme biçimlerinin ne dereceye kadar istenir bir şey olduğuna karar vermek için ölçüt; bunların insani hayat tarzlarını ne dereceye kadar YÜCELTİKLERİNİ, başka şeylerin deşil sadece İNSANLARIN hayatlarına ne dereceye kadar HİZMET ET-TİKLERİDİR."

"Böylece eşyalar ve kurumlar araç olarak kullanılır, amaç olarak değil. Onlara amaç gözüyle bakmak, mantık açısından bir saçmalık ve ahlak açısından bir cinayettir. Bu; duyan ve düşünen insanları ne duyan, ne de düşünen maddi şeylere ve kurumlara tabi kılmak demektir." (16)

"Özgür insan yabancılaşmaları aşarak bütünleşmiş insan, yani kişidir. Bütünlenen ise insanın kendi kişiliğinde taşıdığı olanaklardır. Yabancılaşmayı; yabancılaşmanın aşılmasını, kişi olarak bütünleşmesini ve özgürleşmesini çağdaş yorumla özetleyecek olursak; önce insanın kendine, yani insana yabancılaşmasının türlü türlü görünimleri olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Ekonomik yabancılaşma, kültürel yabancılaşma, ahlaki yabancılaşma ve daha bunlara eklenebilecekler. İnsan bunların bilincine varıp, tarihsel savaşım içerisinde hem kişi olarak, hem sınıfının bir bireyi olarak tüm yabancılaşmaları alttettiğinde; felsefede, bilimde, sanatta insancaya, insan için'e yönelecektir. İşte o zaman, o insan için, törel (moral) özgürlük bir sorun olmaktan çıkacak, etik özgürlük o kişinin gerçek özgürlüğüne verilebilecek bir ad olacaktır." (17)

KAYNAKLAR

1. Altıok, F.: Niçin Diyalektik. Çağdaş Yayınları. 1977. İstanbul.
2. Keleş, R.: Eski Ankara'da bir şehir tipolojisi. SBF yayını No 314, Ankara 1977.
3. Altıok F.: a.g.e.
4. Şenyapılı, Ö.: Kentleşen köylüler. Milliyet Yayınları. İstanbul, 1978.
5. Şenyapılı, Ö.: a.g.e.
6. Şenyapılı, Ö.: a.g.e.

7. Teber, S.: Davranışlarımızın Kökeni. Sorun Yayınları, İstanbul, 1975.
8. Marx, K., Engels, F.: Alman İdeolojisi. Sosyal Yayınları. Çeviren S. Hilav, İstanbul, 1968.
9. Ibarrola, J.: Ekonomi Politik El Kitabı. Çeviren K.Somer, Ser Yayınları, 1969, Ankara.
10. TİB: İlaç Dosyası, TİB Yayınları No 11, 1975, Ankara.
11. RSFSR Kollektif: Ekonomi Politinin Temelleri. May Yayınları, Çeviren Bilge Dicleli, 1977, İstanbul.
12. İlaç Dosyası: TİB Yayınları No 11
13. İlaç Dosyası: TİB Yayınları No 11
14. Ibarrola, J.: a.g.e.
15. Marx, K.: Kapital. Sol Yayınları, Çeviren M.Selik, Cilt 1, Kitap 1, Ankara 1966.
16. Cornforth, M.: Komünizm ve İnsanlık Değerleri. Bilim ve Sosyalizm Yayınları No. 32, Çeviren Ş.Yalçın, Ankara, 1979.
17. Altıok, F.: a.g.e.

(*) Bu çalışmada sözü edilen "yabancılaşmış eczacı" bu günkü Türk toplumunun bir bireyidir ve toplumdaki tüm bireylerin genel yabancılaşmasına ek olarak, mesleğinin yarattığı bir yabancılaşma ile de karşı karşıyadır. Mesleğin akademik tanımı ile toplumsal-ekonomik tanımı arasında uzlaşması güç çelişkiler vardır. Yeniden tanımında ise yapılması gereğine inandığımız bir görev olarak bu çalışmayı gerçekleştirdik. Tanımların çelişkilerini aşmak amacı ile eczacıyı, onu bu gün tanımlayan göreviyle yani "Eczane eczacısı" olarak aldık. (İ.B.)

SS Ankara Eczacılar Üretim, Tüketim, Dağıtım Kooperatifi kendi malı olan yeni hizmet binasına taşındı.

Adres: Dikmen Cad. 252/D Tel: 82 32 23 – 82 32 24 – 82 32 25

Kuruluşuna TEB II. Bölge Ankara Eczacı Odasının öncülük ettiği ilk fakültemizin 17-23 Aralık 1986 tarihleri arasında yapılan 25. yıl kutlama törenlerinin içinde en önemli etkinliklerden birisi de Meslek İçi Eğitim Programının düzenlenmesiydi. Bu programa yurdun pek çok yerinden meslektaşlarımız istek ve ilgi ile katıldılar. Fakülte salonlarında kültürel ve sosyal etkinliklerin yanı sıra Türk Eczacıları Birliği bir sergi ile çalışmalarını meslektaşlara tanıttı. Fakülteye, tüm çalışanlarıyla beraber, ileriki yıllarda da başarılar dileriz.

TEB HABERLER